

Nadškofova homilija ob plenumu Nadškofijske karitas Maribor, stolnica, 12. 3. 2016

Dragi sobratje duhovniki, dragi sodelavci Karitas, dragi bratje in sestre!

Prav prisrčen pozdrav vsem na plenumu Nadškofijske Karitas Maribor. Današnji naslov našega srečanja je v sozvočju z jubilejnim svetim letom usmiljenja: »*Živeti Karitas – živeti usmiljenje*«.

Božja beseda od sobote 4. postnega tedna nam pokaže Jezusa, kot dobrega učitelja, ki ne poučuje samo z lepimi besedami, ampak z zgledom svojega življenja.

Po dolgem prerekanju z Jezusom so se veliki duhovniki odpravili domov, Jezus pa se je napotil na Oljsko goro, tam je našel tih in miren kotiček, da je lahko molil. Vedel je, da bo po vsem razpravljanju in težkih besedah, ki so bile izrečene v Očetovi bližini našel mir, našel pa bo tudi moč za vse preizkušnje, ki so bile pred njim.

To je zgled tudi za nas, dragi sodelavci karitas. Te postne dneve sem romal od župnije do župnije po Mariborski nadddekaniji in sem se se srečeval z našimi občestvi, s sodelavci naših duhovnikov. Tako se skoraj v vsaki župniji srečal tudi s sodelavci župnijskih Karitas. Cenim vaše napore. Mnogi imate službe, doma družine, potem pa še najdete čas za delo v okviru Karitas. Seveda vse to človeka izčrpava, mu jemlje življenjske moči. Jezusov zgled je za nas zelo pomenljiv. Potrebno si je vzeti čas tudi za molitev, kajti samo tako najdemo notranji mir, samo tako lahko začutimo ob našem delu tudi Božjo bližino; samo v molitvi se lahko napolnimo z Božjim usmiljenjem. Po molitvi smo bolj sposobni v bližnjih prepoznati brata in sestro.

Karitas se od drugih dobrodelnih ustanov razlikuje po tem, da si prizadevamo na človeka gledati celostno, ne samo telesno. Človek res potrebuje nekaj hrane, da bo preživel, še bolj pa potrebuje in išče bližino, išče toplo besedo, išče nekoga, ki ga bo razumel v njegovi stiski. Prav tako človek v stiski upravičeno pričakuje, da bo prepoznan, kot nekdo, ki ga Bog ni zapustil in ni pozabil nanj. Bog se kljub težkemu stanju v katerem se je človek znašel, nanj sklanja in ga ljubi.

Vem da to ni vedno lahko, kajti ljudje, ki jih srečujete sodelavke in sodelavci Karitas, so zelo različni: eni zahtevajo, da se jim pomaga in na ustih ni nobene zahvale, drugi morda izkoriščajo dobroto in hodijo od ene Karitas do druge. Vse to nas ne sme zmesti, kajti večina med ljudmi, ki prihajajo, so res potrebni pomoči, med njimi je vedno več družin, ki zaradi nizke plače, ali, ker zaslužene plače ne dobijo, pa čeprav hodijo na delo, ne morejo prebroditi skozi teden in mesec. So pa tudi takšni ljudje, ki si ne upajo narediti koraka, da bi zaprosili za pomoč in v svoji stiski rajši ostanejo sami. Te je potrebno odkriti in se podati k njim.

V svetem letu usmiljenja je naša naloga, da se podajamo na obrobja, ne le da čakamo, da nas oni poiščejo, ampak da mi poiščemo tiste, ki resnično trpijo kakršnokoli pomanjkanje, so osamljeni, prepuščeni samemu sebi. Tako tem ljudem ne prinesemo le svoje bližine, ampak

jim prinesemo Boga, njegovo ljubezen in Njegovo usmiljenje. Da človek to zmore, moramo najprej mi sami začutiti veselje in hvaležnost nad tem, da je Jezus, Dobri pastir, nekoga našel, ga ozdravil in poživil. Če jaz začutim, da me je Jezus naložil na svoje rame, da bi me ponesel v Očetovo hišo, takrat se tudi v nemi porodi vprašanje: »Gospod, ti si toliko storil zame, kaj pa lahko jaz storim zate?«

Papež Frančišek nas vabi, da v svetem letu naredimo dvoje: da se z zaupanjem pokesamo svojih grehov in v zakramentu sprave prejmemo odpuščanje, da bi nas ta naša lastna izkušnja vodila k delom usmiljenja.

Sveto leto, ki ga obhajamo, nas vabi, da ponovno odkrijemo svoje poslanstvo, ki nam ga je zaupal vstali Gospod na Velikonočno jutro: biti znamenje in sredstvo Očetovega usmiljenja! Tukaj so mišljena nešteta znamenja usmiljenja, namenjena predvsem trpečim, osamljenim in zapuščenim ter vsem tistim, ki so brez upanja, ki so izgubili stik z Bogom, ali pa tega stika še nikoli niso našli in nimajo življenjskega izkustva vere.

Dragi sodelavci Karitas! Vi ste pričevalci Cerkve, ki se podaja na pot k človeku. Zato ste vi misijonarji usmiljenja, saj to usmiljenje izkazuje vsem, tudi pripadnikom drugih ver, nevernim, ali pa celo tistim, ki imajo do vere predsodke in gledajo negativno na vse, kar je povezano z vero in Cerkvijo. Hvala vam za to vaše pričevanje, ki Cerkvi vrača kredibilnost v času, ko mnogi želijo Cerkev prikazati, kot skupnost, ki naj bi videla le sebe in naj bi ji šlo le za privilegije. Po vas med nami raste Cerkev, ki pričuje, ker služi. Cerkev po vas in z vašim delom deli tisto malo, kar ima, in kaže, da je odprta do vsakega, ki je potreben pomoči.

Da pa bo Karitas zmogla živeti to vzvišeno nalogo, moramo slišati Božji glas, po Božji Besedi. Samo tako lahko človek odkrije Božjo bližino in logiko Božje ljubezni. Zavedati se moramo, da sodelavec Karitas ni navaden socialni delavec, temveč je pričevalec Kristusa. To meni, da ko se kot kristjan sklanjam k človeku, ki stoji pred menoj, preko mene deluje Kristus. Sodelavec Karitas se zato k temu človeku sklanja z duhom zastonjskosti in z duhom podarjanja.

Naloga, ki nam jo daje papež Frančišek je odgovor na vprašanje, kako pomagati tistim, ki so deležni naše pomoči, da bi tudi oni vstopili v logiko solidarnosti in ljubezni. Samo na ta način namreč lahko izstopijo iz revščine in odvisnosti od drugih, če postajajo samostojni in če so sposobni to, kar so prejeli, deliti tudi z drugimi, pa čeprav je to kar lahko delijo malo in skromno.

Današnje srečanje, drage sodelavke in dragi sodelavci Karitas, mi daje priložnost, da se vam zahvalim za vse vaše požrtvovalno delo, za vse ure, ki jih darujete, za vsa znamenja dobrote in usmiljenja, ki jih delite po naših občestvih. Včasih opravljate svojo službo v malih in zatohlih prostorih, toda ti kraji so kraji, ki prinašajo blagoslov, ki vračajo upanje in dostojanstvo ljudem, ki imajo kdaj občutek, da so vsi nanje pozabili. Vi ste otipljivo znamenje da temu ni tako. Vabim vas, še posebej v tem svetem letu usmiljenja, da z novim žarom greste tudi še naprej po tej poti. Upam in želim, da se vam bodo pridružili še novi sodelavci, še posebej mlajši, da bi to plemenito poslanstvo, ki ga opravlja Karitas rodilo bogate sadove.

Vedite, da v tem poslanstvu niste sami, pri vsaki sv. maši se nam Jezus, ki je obličje usmiljenega Očeta, sam daje v hrano, da napolni naše telo in srce. Daje nam moči, da mu lahko služimo v bratih in sestrah.

Mati usmiljenja in blaženi A. M. Slomšek naj nam pomagata, da bomo razumeli poslanstvo, ki nam ga je Bog zaupal in naj nam izprosi blagoslov: za vse sodelavce Karitas ter prav tako tudi za vse tiste, h katerim smo poslani! Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit